

Sygn. akt II KZ 8/19

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

na posiedzeniu w trybie art. 534 § 1 k.p.k. w zw. z art. 126 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 czerwca 2019 r.

w sprawie P. J.

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Okręgowego w W. X Wydział Karny-Odwoławczy z dnia 28 lutego 2019 r., sygn. akt X Ka [...], o odmowie przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w W. X Wydział Karny-Odwoławczy z dnia 28 listopada 2018 r., na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

W dniu 28 listopada 2018 r. zapadł prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w W. X Wydział Karny-Odwoławczy w sprawie P. J. (sygn. akt X Ka [...]). Obrońca oskarżonego był obecny na rozprawie apelacyjnej (k. 134) i na ogłoszeniu wyroku (k. 158). Skazany – prawidłowo powiadomiony – nie został doprowadzony na ogłoszenie tego orzeczenia (k. 158).

W dniu 8 lutego 2019 r. (data złożenia pisma w administracji Zakładu Karnego) skazany P. J. wystąpił z wnioskiem o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia powyższego wyroku i jednocześnie wniósł o przywrócenie terminu do złożenia tego wniosku (k. 186 - 190).

Postanowieniem z dnia 28 lutego 2019 r. Sąd Okręgowy w W. na zasadzie art. 126 § 1 k.p.k. nie uwzględnił tego wniosku. Stwierdził, że skazany wcześniej został prawidłowo pouczone o treści art. 422 § 1 k.p.k. (k. 124 i 130),

a w przedmiotowej sprawie nie zachodziły okoliczności określone w art. 422 § 2a k.p.k. Skazany bowiem nie składał wniosku o doprowadzenie na termin rozprawy apelacyjnej i miał w sprawie ustanowionego obrońcę z wyboru, który był obecny na ogłoszeniu wyroku. Termin zawity na złożenie wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia upłynął więc dla skazanego w dniu 5 grudnia 2018 r.

Do Sądu Najwyższego wpłynęło w dniu 15 marca 2019 r. zażalenie na to postanowienie. Skazany podniósł, że oddalenie wniosku o przywrócenie terminu naruszało jego prawo do obrony, to jest, do zaskarżenia wyroku pomimo jego wydania z rażącym naruszeniem prawa. Pozostawał on bowiem w usprawiedliwionym błędnym przekonaniu, że kara orzeczona przez Sąd Rejonowy w P. była już w całości wykonana, a nie skierowana do wykonania. Dodatkowo podniósł, że doszło do naruszenia art. 75 § 4 (nie dodając, którego aktu prawnego) bowiem została połączona kara warunkowo zawieszona nigdy nie skierowana do wykonania, z karą pozbawienia wolności w całości wykonaną oraz aktualnie wykonywaną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego jest bezzasadne i z tego powodu nie zasługuje na uwzględnienie. Należy przypomnieć, iż zgodnie z art. 126 § 1 k.p.k. sąd może przywrócić zawity termin na wniosek strony, jeżeli niedotrzymanie tego terminu nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych. Jest rzeczą oczywistą, że wykazanie tej przesłanki obciąża stronę, która wnosi o przywrócenie terminu.

Przedstawiona w zażaleniu skazanego argumentacja dotycząca naruszenia prawa do obrony oraz kwestii łączenia kar pozbawienia wolności, nie może prowadzić do podważenia poglądu, że termin nie został zachowany z przyczyn od strony niezależnych. Wskazać przy tym należy, że obecny na rozprawie apelacyjnej obrońca skazanego w dniu 28 listopada 2018 r. złożył wniosek o przesłanie do Zakładu Karnego w P. (gdzie ówczas przebywał skazany) odpisu przedmiotowego orzeczenia celem wprowadzenia do wykonania (k. 164). Niezależnie od powyższego wniósł o doręczenie na adres swojej Kancelarii odpisu orzeczenia Sądu Okręgowego wydanego w niniejszej sprawie – w zakresie całego wyroku. Na karcie 169 znajduje się pismo skierowane z Sądu Okręgowego w W.

z informacją o tym, że odpis wyroku został doręczony, jednak w aktach sprawy brak potwierdzenia otrzymania tego pisma. Natomiast w dniu 28 stycznia 2019 r. wniosek o przesłanie odpisu wyroku także w sprawie II K [...] złożył sam skazany. Podobnie, w aktach sprawy znajduje się pismo skierowane z Sądu Okręgowego w W. z informacją o tym, że odpis wyroku został doręczony i skazanemu, jednak brak potwierdzenia otrzymania tego pisma. W tej sytuacji należało stwierdzić, że jedynie wniosek złożony przez obrońcę został skierowany do Sądu w ustawowym terminie. Jednocześnie jednak wniosek o przesłanie odpisu wyroku nie jest tożsamy z wnioskiem o przesłanie odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem. W konsekwencji, Sąd Okręgowy w W. prawidłowo przyjął, że uchybienie przez skazanego terminowi zawitemu nie nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych. Orzeczenie tego Sądu znajduje pełne podstawy faktyczne i prawne. Rację ma Sąd gdy stwierdza, że treść art. 422 § 1 k.p.k. w sposób jasny określa, w jaki sposób powinna zachować się strona i w jakim terminie stosowny wniosek o uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego złożyć. W tej sytuacji, nie wystąpiły podstawy do przywrócenia terminu w postaci wystąpienia „przyczyn od strony niezależnych” – zresztą na takowe skarżący się nie powołał, odwołując się jedynie do swoich zastrzeżeń wobec prawomocnego już wyroku i przedstawiając podstawy zażalenia, które mogłyby wskazywać, że skarży on inne orzeczenie Sądu Okręgowego w W..

Nie ulega wątpliwości, że stosownie do treści art. 422 § 1 k.p.k. wniosek o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku można skutecznie złożyć w terminie zawitym 7 dni od ogłoszenia wyroku. Zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i w doktrynie przyjmuje się, że termin ten biegnie dopiero od daty ogłoszenia wyroku. Uznaje się, że pozbawiony skuteczności jest wniosek o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku złożony przed jego ogłoszeniem. To stanowisko jest konsekwentnie prezentowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych od lat (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 1973 r., VI KZP 44/73, OSNKW 1974, z. 4, poz. 59; postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 11 października 2002 r., WA 53/02, OSNKW 2002, z. 1 - 2, poz. 15; z 1 czerwca 2010 r., IV KZ 30/10, OSNwSK 2010, Nr 1, poz. 1142; z 19 lutego 2013 r., II KZ 5/13, Lex nr 1277732; z 13 kwietnia 2016 r., III KZ 20/16, OSNKW 2016, z. 8, poz. 53; z 9 sierpnia 2017 r., II KZ 20/17, Lex nr 2342169).

Mając te okoliczności na uwadze i nie znajdując podstaw do uwzględnienia zażalenia, Sąd Najwyższy orzekł o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia.